

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **SYMINT a.s.**, se sídlem ve Valašských Kloboukách, Masarykovo nám. 167, právně zastoupeného JUDr. Radkou Píšťkovou Záhorcovou, advokátkou se sídlem ve Zlíně, Mostní 5552, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, odboru Kanceláře ředitele, se sídlem ve Zlíně, tř. Tomáše Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, Odboru Kanceláře ředitele, ze dne 16.9.2010, č.j. KUZL 63033/2010 KŘ, sp. zn. KUSP 8522/2010 KŘ, **s e z r u š u j e** pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12.808,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radky Píšťkové Záhorcové, advokátky se sídlem Zlín, Mostní 5552.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16.9.2010, sp. zn. KUSP 8522/2010 KŘ, č.j. KUZL 63033/2010 KŘ, bylo v souladu s rozhodnutím Ministerstva financí č.j. 34/77686/2010 ze dne 5.8.2010 vydaného podle § 97 odst. 3 správního řádu, které nabylo právní moci dne 28.8.2010 a v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Slavičín, ekonomického odboru, č.j. EO-0019-2010-ICi a odvolání žalobce bylo zamítnuto. V odůvodnění je uvedeno, že rozhodnutím správního orgánu 1. stupně byla žalobci stanovena

povinnost odvodu části výtěžku z provozu výherních hracích přístrojů (dále jen „VHP“) za období let 2002-2008, a to s odkazem na § 18 odst. 4 a § 4 odst. 2 zákona o loteriích. Bylo totiž zjištěno, že společnost SYMINT a.s. neodváděla správnou výši výtěžku, jak je definováno v § 4 odst. 2 loterijního zákona. Správní orgán vypočetl správnou výši odvodů v letech 2002-2008, odpočetl výši na účet města Slavičína uhrazených správních a místních poplatků, dále odpočetl výši společností zaplaceného výtěžku a stanovil doplatek. Odvolatel vznesl námitku promlčení u doplateků za období 2002-2006. Uvedl, že správní řád a zákon o loteriích nestanoví promlčecí lhůtu. Dle odvolatele přichází v úvahu tříletá promlčecí doba dle ust. zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, stanovená v § 47 (dále jen „ZSDP“). V případě, že by se jednalo o soukromoprávní příjem, přicházela by v úvahu rovněž tříletá promlčecí lhůta dle ust. § 101 občanského zákoníku. Dále odvolatel vyslovil názor, že za období 2002-2008 výtěžek uhradil ve správné výši. Odvolatel rovněž namítl, že napadené rozhodnutí je nevykonatelné z důvodu nesprávné identifikace subjektu, kterému má být předmětná částka odvedena. Dle odvolatele není možno použít identifikaci „do rozpočtu města Slavičína“. Odvolací orgán zjistil, že správní orgán 1. stupně postupoval při výpočtu odvodu části výtěžku z provozování VHP správným způsobem, pokud postupoval podle správního řádu, neboť v § 45 zákona o loteriích je odkaz na správní řád. Odvolací orgán shledal, že rozhodnutí orgánu 1. stupně je vykonatelné, podle § 18 odst. 4 loterijního zákona část výtěžku je příjmem rozpočtu obce, která vydá povolení k jejich provozování podle odst. 1 písm. a). Touto obcí byla obec Slavičín, povolení vydával Městský úřad Slavičín. Do rozpočtu města žalobce odváděl část výtěžku, tudíž mu byl znám účet města i místo, kam má tuto část výtěžku odvádět. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na právní úpravu obsaženou v § 18 odst. 4 a § 4 odst. 2 loterijního zákona. Konstatoval, že při svém rozhodování vycházel z rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, č.j. 22 Ca 473/2000, které potvrdil usnesením Ústavní soud dne 21.2.2011, a které bylo publikováno v ASPI pod č.j. ÚS 276/01, dále konstatoval, že vycházel z usnesení Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Ca 431/2000 a usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 10 Ca 323/2000-28. Uvedl rovněž, že nevyhověl odvolateli ani v námitkách promlčení. V souladu s provedeným přezkumným řízením Ministerstva financí konstatoval, že předmětný odvod má veřejnoprávní charakter, na který nelze použít promlčecí lhůtu ze zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů a nelze na něj použít ani ustanovení § 101 občanského zákoníku. V zákoně o loteriích ani ve správním řádu, jakožto právních předpisech použitelných pro řízení ve věci odvodu části výtěžku z provozování výherních hracích přístrojů není stanovena promlčecí lhůta.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas žalobu. Konstatoval, že nepopírá charakter výtěžku jako plnění veřejnoprávního charakteru, pouze napadá právní závěr žalovaného, že nedošlo k promlčení. Žalobce je přesvědčen, že pohledávky, které má zaplatit Městskému úřadu Slavičín, jsou z větší části promlčené. Žalobce zdůraznil, že obecně pojímanou zásadou je, že se všechna práva zásadně promlčují (viz ust. § 100 odst. 2 občanského zákoníku). Dle žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí dovolává neexistujícího rozsudku Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Ca 431/2000, když má zřejmě na mysli rozsudek č.j. 22 Ca 473/2000-22. Dle uvedeného rozhodnutí je v zákoně o loteriích stanovena nikoli subsidiární působnost zákona o správě daní a poplatků. Dle ustanovení zákona o loteriích se postupuje dle správního řádu. Pokud budou akceptovány závěry Krajského soudu v Ostravě, že se nepostupuje dle zákona o správě daní a poplatků, ale dle správního řádu, je otázkou co dělat, pokud tento právní předpis je zákonem čistě procesní povahy a nestanovuje žádné promlčecí lhůty pro nárok na výběr či vyměření předmětného příspěvku. Za akceptace rozsudku Krajského soudu v Ostravě tedy dochází k vyloučení zákona o správě daní a poplatků jako obecného předpisu upravujícího hmotněprávní lhůty, pak by se právo na výběr části výtěžku

dle loterijního zákona stalo nepromlčitelným a zasahovalo by tak do právní jistoty účastníka řízení. Za této situace je třeba hledat v právním řádu základní normu, která se na věc vztahuje, a tou je občanský zákoník. Vzhledem k uvedenému navrhuje žalobce zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. Připomněl, že Městský úřad Slavičín vydal rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena povinnost odvodu v celkové výši 751.088,- Kč dne 5.1.2010 pod č.j. EO-0019-2010-ICi. Toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, o němž odvolací orgán rozhodl rozhodnutím ze dne 24.3.2010, č.j. KUZL 8522/2010 KŘ tak, že rozhodnutí změnil tak, že výši odvodu části výtěžku snížil na celkovou částku 356.707,- Kč. Rozhodnutí o odvolání, které nabylo právní moci dne 29.3.2010 bylo zrušeno ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 5.8.2010, č.j. 34/77686/2010, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný byl vázán právním názorem uvedeným v rozhodnutí Ministerstva financí, a proto v souladu s ním rozhodnutí správního orgánu v odvolacím řízení potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Žalovaný je toho názoru, že jím vydané napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, přičemž byl respektován názor Ministerstva financí.

Ve věci proběhlo dne 24. 4. 2012 jednání před Krajským soudem v Brně. Účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci, uvedených v žalobě a ve vyjádření k žalobě.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabýval důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k závěru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou dle § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu § 68 a § 70 s.ř.s.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že Městský úřad Slavičín – ekonomický odbor dne 6. 11. 2009 doručením oznámení o zahájení správního řízení zahájil u žalobce prověřování odvodu části výtěžku podle §4 odst. 2 zákona o loteriích. Rozhodnutím ze dne 5.1.2010, č.j. EO-0019-2010-ICi, uložil žalobci odvést podle § 18 odst. 4 zákona o loteriích do rozpočtu města Slavičín částku 751.088,- Kč, přičemž se jednalo o nezaplacenou část výtěžku za roky 2002-2008 dle § 4 odst. 2 zákona o loteriích. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas odvolání, ve kterém vznesl námitku promlčení ohledně výtěžku za období 2002-2006. Uvedl, že zákon o loteriích ani správní řád nestanovuje promlčecí dobu pro vymáhání výtěžku s ohledem na skutečnost, že výtěžek je pro obec veřejnoprávním příjmem. Dle žalobce je tedy nutno postupovat dle § 47 zákona o správě daní a poplatků, který stanoví tříletou dobu pro vyměření či doměření doplatku. Dále uvedl, že i pokud by se nejednalo o veřejnoprávní příjem, ale o příjem soukromoprávní, dopadala by na tuto problematiku právní úprava obsažená v občanském zákoníku, který v § 101 stanoví rovněž tříletou promlčecí dobu. Pokud se týká výtěžku za období 2007-2008 vyslovil žalobce přesvědčení, že za toto období výtěžek uhradil ve správné výši. Krajský úřad Zlínského kraje rozhodnutím ze dne 24.3.2010, sp. zn. KUSP 8522/2010 KŘ, č.j. KUZL 8522/2010 KŘ, na základě podaného odvolání napadené rozhodnutí změnil, a to tak, že uložil žalobci povinnost odvést do rozpočtu města Slavičín doplatek části výtěžku dle § 4 odst. 2 zákona o loteriích za období roku 2006 ve výši

112.250,- Kč, za období roku 2007 ve výši 121.916,- Kč a za období roku 2008 ve výši 122.541,- Kč. Z odůvodnění vyplývá, že odvolací orgán vyhověl odvolateli u námitky promlčecí lhůty, ale pouze z části, za roky 2002 - 2005. Ztotožnil se s tvrzením, že v zákoně o loteriích ani ve správním řádu není uvedena promlčecí lhůta. Odvolací orgán vycházel z obecné promlčecí lhůty definované v občanském zákoníku v § 101. Dále vyšel z toho, že dle § 20 odst. 1 loterijního zákona je stanovena provozovateli povinnost podat vyúčtování provozu jednotlivých hracích přístrojů a předložit je orgánu, který povolení vydal, tedy Městskému úřadu Slavičín, do dvou měsíců po uplynutí doby, na kterou bylo povolení vydáno. Obecná promlčecí lhůta běží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé. Vyúčtování provozu za rok 2006 byl provozovatel povinen předložit do 28.2.2007. Správní orgán proto potvrdil rozhodnutí o doplatku části výtěžku za období 2006, 2007 a 2008 jako oprávněné.

Poté správní orgán 1. stupně učinil podnět k Ministerstvu financí k přezkoumání rozhodnutí odvolacího orgánu. Ministerstvo financí rozhodlo dne 5.8.2010 rozhodnutím č.j. 34/77686/2010, a to tak, že pravomocné rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 24.3.2010 zrušilo a věc vrátilo odvolacímu orgánu k dalšímu řízení. Konstatovalo zejména, že dle jeho názoru je povinnost odvádět část výtěžku podle § 4 odst. 2 zákona o loteriích na veřejně prospěšný účel vztahem veřejnoprávním. Svůj názor opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2007, č.j. 5 Afs 41/2007-88. Tento závěr platí tím spíše, že ustanovení § 4 odst. 2 výslovně uvádí, že část výtěžku má být použito na sociální, zdravotní, sportovní, ekologický, kulturní nebo jinak veřejně prospěšný účel. Ustanovení § 18 odst. 4 zákona pak stanoví, že „část výtěžku výherních hracích přístrojů je příjmem rozpočtu obce, která vydala povolení“. Dále je třeba zohlednit rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21.2.2001, sp. zn. 22 Ca 431/2000, který vylučuje použití zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, na správní řízení ve věci odvodu části výtěžku z provozovaných výherních hracích přístrojů. Z tohoto důvodu nelze z tohoto zákona použít ani ustanovení o promlčení. Není zřejmé na základě jakých závěrů odvolací orgán dospěl k závěru, že se jedná o soukromoprávní vztah a přitom zcela pominul samotnou existenci rozhodnutí orgánu 1. stupně. Pokud odvolací orgán pojmá povinnost odvádět část výtěžku jako vztah veřejnoprávní, nemohl změnit povinnost provozovatele v tom smyslu, že mu ukládá zaplatit dluh na část výtěžku za roky 2006-2008 s využitím promlčecí lhůty stanovené v občanském zákoníku, tedy lhůty soukromoprávní.

Následně žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, jehož obsah je uveden na začátku odůvodnění.

Mezi účastníky je nesporné, že se v předmětné věci jedná o veřejnoprávní vztah. Soud se s tímto názorem ztotožňuje, neboť platba ve prospěch rozpočtu obce má bezesporu veřejnoprávní charakter. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 41/2007-88 ze dne 7. prosince 2007)

V předmětné věci Městský úřad Slavičín, ekonomický odbor, rozhodnutím ze dne 5.1.2010, č.j. EO-0019-2010-ICi, uložil žalobci odvést podle § 18 odst. 4 zákona o loteriích do rozpočtu města Slavičín částku 751.088,- Kč, přičemž se jednalo o nezaplacenou část výtěžků za roky 2002-2008 dle § 4 odst. 2 zákona o loteriích. Soud je toho názoru, že pokud žalobce zpochybňuje možnost správního orgánu uložit mu uvedenou povinnost, nejedná se o promlčení nároku, ale o prekluzi. Soud uvádí, že prekluzi je povinen se zabývat bez ohledu na to, že nebyla žalobcem namítána. (dle konstantní judikatury). Soud dodává, že žalobce

v průběhu správního řízení poukazoval na vhodnost použití §47 ZSDP, přičemž ale mylně uváděl, že uvedené ustanovení upravuje promlčení.

Zákon č 202/1990 o loteriích a jiných podobných hrách neobsahuje úpravu prekluzivních ani promlčecích lhůt. §45 odst. 1 uvedeného zákona v platném znění odkazoval na použití správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak. Ani správní řád však neobsahuje úpravu prekluzivních a promlčecích lhůt.

Vzhledem k tomu, že předmětný výtěžek se odvádí do rozpočtu obce, nabízí se právní úprava obsažená v zákoně č. 337/2002 Sb. o správě daní a poplatků (dále je ZSDP), platném v době řízení, neboť dle §1 odst. 1 písm. b) tohoto zákona tento zákon upravuje správu daní, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně (dále jen daně), které jsou příjmem rozpočtů územních samosprávných celků (dále jen „územní rozpočet“).

Soud si je vědom, že zákon o loteriích odkazuje na možné použití ZSDP zákona pouze v poznámce k §28 odst. 2 ve vztahu k vyúčtování sázek.

Soudu je známo, že otázkou použití daňového řádu v souvislosti s odvodem výtěžku dle §4 odst. 3 zákona o loteriích se zabýval ve svých rozsudcích č.j. 22 Ca 473/2000-22 z 21. 2. 2001 (dostupný v ASPI ID JUD 20119CZ) a sp. zn. 22 Ca 431/2000 ze dne 21. 2. 2001 (dostupný v ASPI ID JUD 22461CZ) Krajský soud v Ostravě, který vyloučil možnost použití ZSDP na správním řízení v obdobných věcech.

Soud však odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, čj. 1 Afs 15/2009-105, podle kterého: „ *Zásahy veřejné moci do soukromé sféry jsou zásadně limitovány během času. Pokud zákon směřuje k vytvoření zvláštní skupiny majetkových pohledávek státu, jejichž uplatnění nepodléhá žádné časové limitaci, ohrožuje právní jistotu adresátů právních norem (čl. 1 odst. 1 Ústavy).*“ Dále je v tomto rozsudku uvedeno: „ *Smyslem prekluze stejně jako promlčení je jednak přispívat k právní jistotě účastníků právních vztahů, jednak stimulovat věřitele (ať již jím je subjekt soukromého práva nebo veřejná moc) k včasnému uplatnění jeho práv. V případě nároků veřejné moci nadto prekluze, případně promlčení, snižuje možnost svévolných zásahů do právní sféry fyzických a právnických osob.* “

Vzhledem k uvedenému je dle názoru soudu zřejmé, že není možno, aby ve věci doměření odvodu části výtěžku podle §4 odst. 2 zákona o loteriích neexistovala prekluzivní lhůta. Vzhledem k tomu, že ani zákon o loteriích, ani správní řád, na který v případě absence úpravy odkazuje, úpravu prekluzivní lhůty neřeší, je soud toho názoru, že věc je nutno s ohledem na znění §1 odst. 1 písm. b) ZSDP posuzovat dle §47 tohoto zákona s tím, že se jedná o tříletou prekluzivní lhůtu.

Soud uvádí, že prekluzí je povinen se zabývat bez ohledu na to, že nebyla žalobcem namítána. Odkazuje na náleznost Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2009, sp. zn. I ÚS 1419/07, podle kterého „ *K prekluzi subjektivního veřejného práva státu na vyměření či doměření daně podle § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, dochází marným uplynutím tam uvedené lhůty. Následkem je zánik subjektivního práva, přičemž k tomuto následku se přihlíží z úřední povinnosti. To platí pro jakýkoliv orgán veřejné moci, tedy rovněž v řízení soudním. Nebrání tomu ani přezkumná povaha řízení, ani dispoziční zásada.*

Vázanost soudního přezkumu na žalobní body podle § 75 odst. 2 s. ř. s. je zásadně správná, avšak nelze ji absolutizovat. “

Vzhledem k uvedenému je nutno posoudit, za které roky v předmětné věci došlo k prekluzi. Vzhledem k aplikaci §47 ZSDP je nutno vycházet z odst. 2 věta první tohoto ustanovení, podle kterého byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven.

Soud dále vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1792/07, podle kterého „*Lhůta pro vyměření daně podle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, se odvíjí od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání, nikoliv od data, kdy daňový subjekt přiznání podal. “*

Vzhledem k uvedenému je soud toho názoru, že k prekluzi došlo s ohledem na uplynutí 3leté lhůty u doplatků výtěžků za roky 2002-2005. Správní řízení – kontrola odvodů byla zahájena ke dni 6. 11. 2009, a tím došlo ke stavění 3leté prekluzivní lhůty u doplatků za rok 2006 (kdy lhůta běžela do konce roku 2009) a u doplatků za roky 2007 a 2008.

Vhledem k výše uvedeným skutečnostem soud rozhodnutí žalovaného v souladu s §78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro nezákonnost. Soud připomíná, že v souladu s §78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst.1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci byl žalobce úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti se zastoupením a zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč. Náhrada za zastoupení se sestává z odměny za tři úkony právní služby ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.300,- Kč /§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) , d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast u jednání soudu dne 24. 4. 2012/; Soud nepřiznal požadovanou náhradu za úkon nazvaný doplnění žaloby ze dne 110. 12. 2012, neboť tímto podáním zástupkyně žalobce pouze doplnila navrhovaný výrok o požadavek na náhradu nákladů řízení a zaslala doklad o registraci plátce DPH. Dále byla v souladu s §14 odst. 1 písm. a) citované vyhlášky přiznána náhrada za promeškaný čas za čas strávený cestou ze sídla advokátky ke Krajskému soudu v Brně a zpět v celkové výši 600,- Kč. Jednalo se o 3 hodiny strávené cestou. K náhradě nákladů byla připočtena náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč, celkem 900,- Kč (§ 13 odst. 3 posledně cit. vyhlášky). Náhrada právního zastoupení tedy činila 7.200,- Kč. Dále byla požadována náhrada za použití osobního motorového vozidla advokátkou při cestě z místa sídla ve Zlíně k jednání soudu do Brna a zpět. Advokátka doložila kopii TP osobního vozidla značky Škoda Octavia Kombi, SPZ 3Z98612, jejímž je vlastníkem. Celkem se jednalo o 210 km, spotřeba paliva 5,9 l na 100 km, cena paliva – nafty 1l za 34,70 Kč byla stanovena dle §4 písm. c) vyhl. č. 429/2011 sb. Cena paliva činila 430,- Kč. Sazba základní náhrady za 1 km jízdy 3,70 Kč byla stanovena dle §1 písm. b) vyhl. č. 429/2011 sb. a § 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce celkem ve výši 777,- Kč. Cestovné celkem činilo 1.207,- Kč. Odměna včetně náhrad tedy činila 9.007,- Kč. Protože advokátka předložila potvrzení o tom, že je plátcem DPH, byla dle §14a uvedené vyhlášky odměna s náhradami zvýšena o 20% na částku 10.808,- Kč. Dále

byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč. Celkově byla přiznána náhrada nákladů včetně náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 12.808,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24.4.2012

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu